

GERİLİM

SATRANÇ VE SÖVALİYE

İÇİNDEKİLER

- 1) UYAN ARTIK
- 2) SIFIR
- 3) NEŞ'ET-İ SÂNİYYE
TEKNESİ

EROL ÇELİK

UYAN ARTIK

Bilinci yavaşça yerine geliyordu, bunu kulağına gelen bebek ağlamasının içine doğurduğu huzurdan dolayı anladı. Bebek, çaresiz ama o kadar tatlı ağlıyordu ki, bir an önce uyanıp, onu bağrına basmak istedi. Kalbini saran bu sızı belli ki, ilk anaç duygusuydu. Gözleri hafifçe aralanmaya başladığında, ilk önce duvardaki sıvaların yer yer dökük olduğunu görmeye başladı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bilincinin daha uyanmadığı bölümlerinde, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Gariplikler bu kadarla kalmıyordu. Bir hemşire ona bakıp gülüyor, bakışlarındaki müjde vermeye hazır ifade, dudaklarında yerini hain bir sırta bırakıyordu. Hemşirenin topuz saçlarının üzerindeki kepi, üçgendi. Üniforması ve kepinin hangi yüzyıla ait olduğunu kestiremiyordu fakat kadınsı hainlik, gizlenemez bir mimik olarak hemşirenin dudaklarındaydı. Bu gülümseme tüm zamanların bilindik gülümsemesiydi.

“İkin, ıkın hadi. Çok rahat bir doğum oluyor.”

Hemşire, bilinci yerine gelen kadının bacaklarının arasına eğiliyor, eski üniformasıyla, bebeğin omuzlarından ve kafasından tutmuş, çekiyordu.

“Maşallah, çok sağlıklı bir bebeğe benziyor. Hadi ıkınmaya devam et. Az kaldı.”

Hemşire içinden dua okumaya başlamıştı. Ne söylediği duyulmuyordu, sadece dudaklarındaki ritmik hareketlerden bu anlaşıyordu.

Doğumhanedeki her şey eskiydi. Şu an doğum yaptığı masanın da, tıpkı hemşirenin üniforması gibi eski olduğunu, bacaklarının asılı olduğu direklerin paslanmış olduğunu, üzerine serdikleri beyaz örtünün kirli ve yıpranmış olduğunu görüyordu. Fakat garipsemiyordu. Tuhaflığın farkındaydı ama bebeğin tatlı feryatları, bu düşünceleri bir şekle sokmasına izin vermiyordu.

Odada yalnız olmadıklarını fark edince, bir kez daha tuhaflık duygusunun esiri oldu.

Hemşirenin hemen ardında, alacakaranlık sayılabilecek bir gölgede duran doktorun, hiç bir şeye karışmaması, üzerindeki beyaz önlüğün içinde, sadece onları izlemesi de şaşırtmıyordu onu. Adam kollarını bağdaş kurmuş, kulaklarının üzerinde kırışmış saçlarıyla babasını andırıyordu. Yoksa yüzündeki hüznün neden bu kadar tanıdık gelsin ki? Babasını andırdığı için midir bilinmez, adamın odada olmasından dolayı, kendini güvende hissediyordu.

Bebeğin ağlaması, hemşirenin işinin ehli hareketleri, doğumun bitirmesine birkaç dakika kaldığını gösteriyordu.

“Maşallah nur topu gibi bir oğlun oldu. Maşallah.” Hemşire iri gözlerle beklediği müjdeyi, masada yatan kadına verdi.

Doktora bakan kadın, onun sevindiğini gördü ama doktor bunu gizlemek için, bağdaş kurduğu ellerinden biriyle ağzını kapattı.

Doğum inanılmaz rahat geçmiş, hemşire bebeği eski metal bir kovanın içinde yıkamaya başlamıştı. Yumuşak hareketleri, şefkatli dokunuşu bebeğin ağlamasını durdurmuyordu ama annesinin içine su

serpiyordu.

Bebek yıkandıktan sonra hemşire onu annesine verdi. Anne, bebeği kucağında kavrayıp koklamaya başladığında, üniformalı kadın bebeği tekrar aldı. Bu hareket karşısında anne sinirlendi ama sadece seyretmekle yetindi.

Anne kalkıyordu, çok rahat bir doğum olduğu için, hiçbir ağrı hissetmeden doğruldu.

Bu arada hemşire, bebeği doğum masasının hemen yanında yere yatırdı. Beton zemine sırt üstü koyduğu bebeğe, mavi bir tulum giydirdiğinde, annesi odadaki tek renkli şeyin o mavi tulum olduğunu fark etti. Her şey renksiz ve eskiydi. Doktorun bulunduğu köşenin hemen karşısında, spor salonlarındaki sıralı dolaplardan olduğunu gördü. Kalın ağaçlardan yapılmış eski rafların üzerinde ameliyat malzemeleri vardı ve onlarda eski ve paslı görünüyordu.

Anne, bebeği betona yatıran hemşireye çıkışacağı sırada, hemşire ona bebeğin altını nasıl değiştirmesi gerektiğini öğretmeye başladı. Bu işlem sanki çok uzun sürüyordu. O kadar ki, bebeğin kumral saçları uzamaya başladı. Mısır püskülünü andıran saçlarıyla çok güzel bir bebek olmuştu.

Bebek kendi kendine ayağa kalktı, üzerinde tulumundan başka hiçbir şey olmadan yürümeye başladı. Bebek olduğu için paytak yürüyor ama kimseden yardım almaya ihtiyaç duymuyordu. Annesi oğluyla gurur duymaya başlamıştı. Tombul, katmer katmer ayaklarını öpmek istiyordu, oysa bebek, ameliyathaneden kendi başına dışarı çıkmaya başladığında, anne telaşla bebeğin arkasından gitti.

Renksiz bir hastane koridorunda oğlunu takip eden kadın, bebeğin bir kapıdan içeri girdiğini gördü. Hemen peşinden girdiğinde buranın bir banyo olduğunu fark etti. Tuhaflıklar artık onu şaşırtmıyordu. Çok eski banyonun yerleri taş mermeriydi ve her şey griydi. Eski duştan bir kovanın içine su akıyor, bebek annesinin elinden tutarak ona kovayı göstermeye çalışıyordu. Su dolu kovanın içinde saydam torbalar vardı ve torbaların içindekileri görünce, kadının aklı durdu. Torbaların içinde, kızlı erkekli ölü bebekler vardı. Ölü bebeklerle dolu torbalar, kovanın içinde dengesizce batıp çıkıyorlardı. Kadın, korkup çığlık atmaya başladı.

Güzel bebek, annesinin elini bırakıp kovanın yanına doğru gitmeye başladı. Kadın çıldırmıştı, titreyerek oğluna seslenmeye başladı.

“Gel buraya oğlum. Senin orada ne işin var. Beni terk etme. Bak annen burada. Beni bırakma oğlum.”

Ama bebek kovanın yanına gitmeye devam etti. Sanki o da, diğer bebeklerle beraber yüzecekmiş gibi hevesliydi. Annesine bakarak korkmaması için gülümsedi.

Kadın kovadaki bebeklerin ölü olduğunu, eğer onların yanına giderse kendi bebeğinin de öleceğini zaten biliyordu.

“Hayır, oğlum buraya gel.” Anne kollarını açarak onu kucağına çağırdı.

Bebek kovanın yanına vardığında durdu, bir annesinin kollarına baktı, bir kovanın içindeki ölü bebeklere. Annesi sanki önüne bir set çekilmiş gibi, olduğu yerden ileriye gidemiyordu. Bu yüzden

oğlunu kurtarmak için yalvarmaktan başka çaresi yoktu.

“Oğlum bana gel, ne olursun. Hayır, sakın beni yalnız bırakma.” Anne çaresizce çırpındı.

Bebek kovayla annesi arasında karar vermeye çalışıyormuş gibi durakladı.

“Oğlum annene gel, senin yerin burası. Terk etme anneni. Ne olur oğlum annene gel, gel de perişan olmayayım, gel de seni bağrıma basayım.”

Bebek annesinin hıçkırıklara boğuluşuna baktı ve sanki kocaman bir adammış gibi hüznünlendi.

“Oğlum, ne olursun bana gel.”

Bebek, kovanın içindeki ölü bedenlere baktı ve annesine doğru yürümeye başladı.

Kadın ayağa kalktı ve bu sefer mutluluktan hıçkırmaya başladı. Oğlunu kollarının arasına alarak sıktı. Öptü. Doyamadı, bir daha öptü.

Banyonun kapısında telaşlı bir yüz belirdi. Hemşire korkmuş gözlerle onları bulduğuna sevinerek haykırmaya başladı.

“Sizi buldum. Şükürler olsun.”

Anne ve bebek, renksiz banyoda kucaklaşıyorlardı ama hemşirenin telaşı ikisini de korkutmuştu. Eski üniformalı hemşirenin dudaklarında artık hain bir ifade yoktu. Sanki oğlunu geri almayı başaran anneye inanmaya başlamıştı.

“Hemen doğumhaneye gitmeliyiz. Hadi hemen.” Hemşire banyo kutsal bir yermiş

gibi içeri girmiyor, söyleyeceklerini kapı eşiğinden haykırıyordu.

“Neden doğumhaneye döneceğim, oğluma kavuştum ben.” Anne oğlunu böğründe biraz daha kavradı.

“Ona kavuşmadın, sadece onun hayatını kurtardın ama biraz daha geç kalırsan bunu da başaramayacaksın. Zamanımız az diyorum sana.” Hemşirenin sesinde, ödüllendirici bir babacanlık vardı.

Anne, oğlunun gözlerinin içine baktı ve bir şeyler anlamaya başladı. En azından gerçekten zamanının az olduğunu biliyordu.

“Hadisene be kadın.”

Anne ayağı kalktı. Oğlunu kucağına almıştı. Hemşirenin peşinden renksiz ve sıvaları dökülmüş kasvetli koridora döndü. Hemşire koşmuyor sanki uçuyordu. Anne, oğlunu iyice kavrayarak, onun peşinden uçmaya başladı.

Az sonra doğumhanenin içine girmişlerdi. Doktor yine o alaca karanlıkta, yine o tedirgin bakışlarla

bekliyordu. Sanki doğumhane de, tıpkı doktor gibi anne ve bebeğini bekliyormuş gibiydi.

Anne doğum masasının üzerinde kendisini görünce aptala döndü. Oysa kendisi şu an ayakta ve oğlunu tutuyordu. Hayır, oğlunu tutmuyordu. Oğlu kucağında yoktu. Telaşlandı.

Doğum masasının üzerindeki kendi vücuduydu ve baygındı. Hemşire bacaklarının arasındaki bebeği çekiyordu. Hareketlerinde ters giden bir şeyler olduğu anlaşılıyor, durmadan baygın olan bedene bağıırıyordu.

“Uyan, uyan be kadın. Bebek gelmiyor. Uyan yoksa onu kaybedeceğiz.”

Anne, neler olduğunu bilmiyordu ama doktora doğru soru dolu bakışlarla bakmak istedi. İkinci şoku o anda yaşadı. Orada artık doktor yoktu, onun yerine babasını gördü. Gözü ağlamaktan kan çanağına dönmüş, yorgunluk ve üzüntüden bitap düşmüş babasını.

Zavallı adamda haykırıyordu.

“Uyan kızım, uyan artık.”

“Baba ben buradayım.” Dediye de babası onu duymadı.

“Uyan be kadın, uyan artık, bebeğini kurtar.” Hemşire çaresizce bebeği omuzlarından ve başından çekmeye çalışıyordu.

“Uyan be güzel kızım ne olur uyan.”

Babasını hiç bu kadar çaresiz görmemişti. O, her zaman bir çözüm bulan adama ne olmuştu? Neden kızını uyandıramıyordu?

“Baba ben buradayım, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Oğlumu kaybetmek istemiyorum baba. Bana yardım et. Ağlama.”

Doğumhanenin içi daha bir renksizleşti, daha bir eskidi, daha bir boğuldu.

Hemşire başını havaya kaldırıp Allaha yalvarmaya başladı. Hiç bu kadar kötü bir ölüm görmemişti. Son ümidi de tükeniyordu.

Anne nefesinin kesildiğini, ne yapması gerektiğini bilmeden, öleceğini düşündü.

Oysa az önce oğlunu, o ölü bebeklerin yanından kurtarmamış mıydı? Şimdi ne yapmalıydı.

Ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama yürüyerek masadaki cansız bedenine dokundu.

“Bu bebek senin bebeğin ve onun hayatını kurtardın. Bir şansın oldu, onu iyi değerlendir. Şimdi kalk ve bebeğini kucağına al. Ne babanı, ne kocanı, ne de sevdiklerini ağlat. Şimdi kalk ve kumral bir erkek çocuğun tadını çıkart.”

“Kızım ne olursun uyan artık.”

“Bak babanın feryatlarına, ya dışarıdakilerin feryadı, uyan artık.”

Hemşire ağlıyordu.

“Oğlunda uyanmanı istiyor, yoksa ben burada olur muyum? Bana sen uyanmazsan neler olacağını gösterdi.”

“Hayır!”

Anne feryadın geldiği yöne döndüğünde babasının yerinde kocasının olduğunu gördü. Adamın gözleri ve yüreği ağlıyordu. Doğum masasının yanına gelmiş, eliyle güzel karısının yanağına uyanması için tokat atıyordu.

“Hadi hayatım sen güçlü bir kadınsın, beni sakın yalnız bırakma, bebeğini sakın sensiz bırakma. Uyan artık. Uyan bir tanem.”

Kocasının perişan haldeki yüzünü gören anne, baygın bedenine iyice yaklaştı. O

yaklaşınca kocası ortadan kayboldu. Doğumhane de sadece hareketsiz bedeni, hemşire ve hayata yarım bağlı bebeği vardı.

“UYAN ARTIK”

Doğum masasında bir hareketlenme oldu.

Anne gözlerini açtığı anda her şey renklendi.

Bebek, doğdu.

Her şey yoluna girdi.

SON

NOT: Bu öyküyü, oğlumun hayatını doğum sırasında kurtaran sevgili eşime armağan ediyorum. Oğlumu bana verdiğin için TEŞEKKÜR EDERİM.

Dışarıdaki hava, kirli olduğu kadar, puslu ve yapışkandı. Ağustos'un artık son birkaç günüydü, insanların kalbinde oluşan sıkıntı, yazın bitmesiyle beraber, bu kirlilikle beslenmeye mahkûm olmuştu. Koca şehir, yeni bir susuz kış geçirmeye hazır değildi. Ne sabır kalmıştı, ne de anlayış. Zaten yaz ayları da bitmiş, büyük şehrin o karanlık dünyasını solumaya başlamışlardı. Güzelim deniz, kumsal, apaydınlık, özgürlük, keyif ve coşku yerini, strese bırakmıştı. Kafalar karışmış, insanların canı hiçbir şey yapmak istemez olmuştu. Belki herkesin değil ama birçoğunun kafasındaki düşünceler, tatilin vermiş olduğu cesaretle, ideallerindeki yaşamın bu olmayışı konusunu yargılamakla meşguldü. Tabi ya, bu stresi yaşamak için mi para kazanıyordu insan? Oysa hayatına yön verirken, on bir ay karanlıkta yaşayıp, sonra bir ay aydınlıkta yaşamak yoktu. Ki, bu bir ay bile olmuyordu. Büyük şehrin, yabani yaşamın kötü tarafını anımsatan mücadelesine, stres diyorlardı ve insanın kanına bir kere girdimi, uyuşturucu gibi bağımlılık yapıyordu. On beş günlük tatil zevkinin özlemiyle, sanayinin ve ticaretin geliştiği büyük bir coğrafyada yaşamak, sanki meziyet olmuştu. Oysa akşam olup eve gelindiğinde, o yabani hayatı bir nebze dışarıda bırakmak, uğrunda çalışıp kendini parçaladığını savunduğun çocuğunla birkaç dakika oynamak, dünyanın en güzel nimetlerini önüne sermişsin gibi gelir insana.

Ama yapacak bir şey yok, hepimiz ve herkes büyük şehir bağımlısı olmuş çıkmışız.

Sadece, bilmeden yaşadığımız veya önümüze aniden çıkan olaylar, bu büyük şehrin malı değildir. Bu, geçmişten gelen ve hiçbir medeniyetin gücünün yetmeyeceği bir mistik güçtür.

O olayları ne engelleyebilirsin, ne de onlardan kaçabilirsin.

Ağustos bitecekti de ne olacaktı sanki? Eylül, Ekim, Kasım, Kış, Sonbahar. Her şey peşi sıra birbirini kovalayacak ama sıkıntı kalpleri çürütmeye devam edecekti. Kaçıp kurtulmak diye bir ihtimal, önemsiz bir rüya gibi unutulup gitmişti. Yaşam devam etmek zorundaydı. Toplumun en küçük birimi olan aile, mutluluğun hak ettikleri dilimini evlerinin içinde yaşamak zorundaydılar. Çünkü dışarıda yaşam zor ve sürprizlerle doluydu. Büyük şehir, insana paradan fazlasını veremez, verdiği para kadar huzurunu geri alırdı. Büyük şehir bağımlılığı, o kadar büyük bir hastalıktı ki, stres onun yanında basit bir baş ağrısı gibi kalırdı.

Tam bu noktada, tekrar hatırlamak gerekir. Büyük şehir, alışıldık, bilindik karmaşasıyla insanların hayatlarını boğarken, hiç beklemediğiniz bir an, karşınıza korkunç bir şey çıkabilir.

İşte o zaman, başka bir şehir hastalığına tutulursunuz. Korku hastalığına.

Salondaki kitaplıkta, çeşitli biçimlerde dizilmiş kitapların yanı sıra, ailenin bir düğün sırasında çekilmiş fotoğrafının durduğu bir çerçeve vardı. İçeriye ilk girildiğinde bu resim hemen dikkat çekiyor, aslında hayatın o kadarda zor ve acımasız olmadığını hissettiriyordu.

Baba, lacivert bir takım elbise giyinmiş, sol koluyla, hemen yanında duran karısının kucağında duran, iki buçuk yaşındaki oğlunun belini tutuyordu. Fotoğrafçı aniden çekmişti pozunu. Bu, resmin kompozisyonundan anlaşılıyordu ama göze asıl batan, mutlu bir aile resminin içindeki karmaşık yüz

ifadeleri idi. Babanın objektife bakan gözlerindeki yorgunluk, annenin mutlu gülüşünü gölgede bırakmıştı. Sağ işaret parmağını, hiç alışkanlık yapmadığı halde ağzına sokmuş yavruları ise, ağlamaktan şişmiş gözleriyle, resmi renklendiriyordu.

Kitaplıkta başka resimlerde vardı fakat bu resim, onların bu akşamki ruh hallerine çok benziyordu. Baba Ekrem Göktepe, televizyon koltuğuna yorgunluktan gömülmüş, anne İpek, salonun ortasındaki kahverengi pufa oturmuş, oğlu Başar'ı seyrediyordu.

Kitaplarda kullanılan tabirle, olay bu kadar sıradan başlamıştı.

“Ya benim karnım acıktı. İnanamıyorum, daha yemek yiyeli iki saat olmadı ve canım hamburger çekiyor.” İpek, gerçektende söylediklerine inanamıyormuş gibiydi.

“Hamburger mi?” yorgun bir adamdan ancak bu denli bir tepki beklenirdi. Kılını bile kıpırdatmamıştı.

İpek kocasına baktı, onun ne düşündüğünü merak etmekten çok, az sonra ağzından neler döküleceğini merak ediyormuş gibiydi.

Başar, üç tekerlekli bisikletiyle oradan oraya vurmaya devam ederken, aldığı tuvalet eğitimi yüzünden, belden aşağısı çıplak bir vaziyetteydi.

“Evet. Hani şu menülü olanlardan istiyorum.”

“Hı hı. Hamburger ha.” Hala kılını kıpırdatmıyordu ama bakışlarını çevirebilmişti.

“Vallaha istiyorum ya.”

“Bak bu yorgun halimle kalkar giderim ama bir yemezsen... Ki yemeyeceğine iddiaya girerim.”

“Aşermiyorum ama canım en az o kadar istiyor. Buz gibi kola ve patates kızartması.”

Kadın, istedikleri sanki ağzının içindeymiş gibi konuştu.

“Allah, Allah. Gerçekten canın çekmiş ya.” Ekrem, koltukta biraz doğruldu ve karısına dönerek devam etti. “Sen şimdi yıllardır uzak durduğun kola ve hamburger mi yemek istiyorsun? Hayır, bir kere daha söylersen inanacağım.”

Başar, bisikletten inerek pufun üstüne çıktı ve annesine arkadan sarılarak babasına baktı. Sanki minicik beyniyle o da konuya dâhil olmaya çalışıyordu. Sarı ve kısa saçlarının altında, zayıf yüz hatlarıyla, merak duygusunu canlandırmaya çalışıyordu.

Bir an televizyondan gelen kahkahalar dikkatlerini dağıtır gibi oldu, gariptir bu uzun sürmedi.

“Evet, hamburger almanı istiyorum.” İpek'in söyleyecek başka bir şeyi yok gibiydi, esmer yüzündeki çocuksu sevimlilik, çenesini ileri iterek şımarıkça davranması, kocasının yeterince ilgisini çekmişti.

“Hambge.” Başar annesini destekliyordu. Aslında, ne duyarsa, ya da ne görürse isteyecek yaşta olduğu halde, annesi kadar sevimli olmuştu.

“Demek öyle ha. Hambge istiyorsunuz. Hem de bu yorgun ve bitmiş halimle.

Tamam, kalkıp gidiyorum.” Kalktı, kollarını beline dayayarak gerildi ve son bir kez karısının kararlı ve sevimli gözlerine baktı. Çünkü o bu saatte, bırak hamburgeri, hiçbir şey yemezdi ki.

“Bende gelcem.” Başar, kollarını annesinin boğazından çekerek, puftan atladığı gibi babasının yanına geldi.

“Paran var mı bari? Şimdi dünya paradır o menüler.” Sevimli yüzün yerini, endişeye benzer bir şey almıştı.

“Param var ama yemek fişleriyle alırım, merak etme.” Oğluna dönerek, “Sende gelebilirsin koçum benim.” Dedi.

Tişörtünü, oturduğu koltuğun sırtını dayadığı minderin üzerine sermişti. Aldı ve hızla üstüne geçirdi. Daha eve girer girmez çoraplarını çıkarır, yatak odasının kapısına gelir ama içeri girmez, pantolonunu çıkarıp yatak odasından içeri atar, daha sonra tişörtünü çıkararak koltuğun minderine sererdi. Oysa karısı tamamen tersini yapar, işten gelince bütün kıyafetlerini düzgünce çıkarır, şortunu ve akşamları giymek için ayırdığı tişörtlerinden birini giyinir, öyle rahat ederdi. Başar’da bu manzaranın özünü alır, belden aşağı çıplak, üstü giyinik dolaşırdı.

Ekrem, yatak odasından içeriye attığı kotunu, yine kapıyı fazla açmadan, boşluktan uzanarak aldı ve holün ortasında giyindi. Anne de oğlunu giyindiriyordu. Holde ayaküstü yaptıkları sohbetin akılda kalacak bir tarafı yoktu. Adam daha ikinci taksitini yeni ödediği sıfır model Toyota’sının anahtarını ve evin anahtarını aldı, cüzdanını kontrol ettikten sonra oğlunun elinden tutarak, dışarı çıktı.

“Dikkatli gidin.” Anneler bu sözü asla laf olsun diye söylemezlerdi.

“Tamam, sen merak etme. Oğluşla anneye hamburger alıp geleceğiz, dimi oğlum?”

“Toata asada.”

“Evet oğlum Toyota aşağıda ve biz ikimiz, yeni arabamıza binip mama almaya gideceğiz.”

“Aaba südü.” Başar bir taraftan derdini anlatırken, diğer taraftan eliyle iki kat aşağıda dışarıya park ettikleri arabanın olduğu yeri işaret ediyordu.

“Tamam oğlum, biraz büyü sende kullanacaksın arabayı. Hadi aşkım görüşürüz.”

Merdivenlerden inip dış kapıya ulaşınca kadar oğluyla konuştu Ekrem. Puslu ve yapışkan Ağustos gecesine çıktıklarında durdu, bir anda vücudunda oluşan kasvetin şaşkınlığını yaşadı. Dışarısı hiç güvenli değildi.

Oğlunu kucağına aldı, derin bir soluk çekerek, içindeki cesareti arttırdı. Yorgun olduğu zamanlar,

savunma mekanizması hep böyle zayıf olurdu. Ama Allaha şükür hiçbir şeyden korkmuyordu.

Sıfır arabasının yanına vardı. Daha beş bin kilometre bile yapmamıştı. Oğlunu bebek koltuğuna yerleştirdi ve emniyet kemerlerini bağladı. Kendiside ışııl ışııl göstergelerin karşısına geçti ve arabasını keyifle sürmeye başladı.

Hamburgercinin önüne geldiğinde park alanının boş olduğunu gördü, arabasını park ederek içeriye girdi. Birkaç müşteri vardı içerde. İki yetişkin, bir çocuk menüsü söyledi ve çocuk menüsüyle verilen oyuncaklardan birini seçti. Siparişler hazırlanana kadar masalardan birinde beklediler.

Hamburgercinin içi çok aydınlıktı, gelen müşterilerin hepsinin yüzünde, içeri girince bir rahatlama oluşuyordu. Bu, karışan kafaların karanlığa çıktığında kendilerini güvensiz hissetmelerine yol açıyordu. Burada en fazla kaç saat durabilirdiniz ki? Sonunda karanlığa gene çıkılacak, güvensizlik yine solunacaktı.

Menülerinin hazır olduğunu duyduklarında, ikisi de ayağa kalktı. Paketlerini aldılar ve park alanına doğru yürümeye başladılar. Park alanının diğer ucuna siyah bir Volkswagen Trasporter yanaşmıştı. Minibüs oldukça havalı görünüyordu. Ekrem arabasına yürürken ister istemez siyah arabanın görkemine kapıldı. Park alanını aydınlatan ışıklar yeterli aydınlatma sağladığı için, az sonra minibüsün ön camının açık olduğunu fark etti.

Kendi arabasının kapılarını anahtarın üzerinden açtığında, içine dolan, güzel bir şeye sahip olma hissi kendini gösterdi.

“Bakar mısın?”

Ekrem irkildi ve sesin geldiği yöne doğru baktı. Siyan Transporter’ dan geliyordu ses.

Oğlunun kolunu yakaladı, temkinli bir şekilde arkasına doğru çekti. Aklında oluşacak düşüncelere izin vermeden, önce neler olduğunu öğrenmeliydi.

“Kardeş bir saniye.”

Siyah minibüsün içinde, kısa boylu olduğu anlaşılan, çok kısa saçlı, pis sakallı bir adam vardı. Görüntü tamamen güvenlik alarmı veriyordu. Ama adamın yüzündeki yalvarış

çelişkiyi hemen çağırmıştı. Adam sağ elini camdan çıkardı ve lütfen dercesine bir işaret yaptı.

Gece saat on bire geliyordu ve karanlık bir arabada, karanlık bir adam kendisine sesleniyordu. Hem de yanında oğlu varken.

Dünyayı yakmaya hazırlanmalıydı.

“Kardeş çok özür dilerim. Araba senin mi?” adam ısrarla seslendi.

“Buyur abi, araba benim.” Sesine kendinden emin bir hava vermek için hiç uğraşmamıştı, bu tamamen savunma mekanizmasının bir eseri idi.

“Çok özür dilerim, böyle rahatsız ediyorum ama.”

“Yok, önemli değil hayırdır.”

“Araba senin di mi?”

Konu yeni arabasıydı demek. Kaça aldın, performansı nasıl? Memnun musun? Gibi sorular başlayacaktı şimdide. Gecenin bu vaktinde olması haricinde, hiçbir sakıncası yoktu bu soruların. Hatta biraz hoşuna da gidiyordu. Zaten adam meraklı tiplere benziyordu.

“Evet abi, benim.”

“Kardeş, sen benim kardeşim yaşındasın. Allah aşkına bu gece eve gidene kadar dikkatli ol.”

Ekrem tekrar irkildi. Oğlunun kolunu daha bir sıkıca tuttu ve onu güvene almaya çalıştı. Kafası karışmış, kalbi güvensizlikle burkulmuştu.

“Sadece, Allah aşkına eve gidene kadar dikkatli kullan diyorum. Ha. Sadece bunu söylüyorum.” Adamın yüzündeki ifade kesinlikle ve kesinlikle tehdit değil, tamamen yalvarıştı.

Gecenin soluğu kesildi. Her şey pür dikkat, Ekrem’in kafasındaki karmaşada yüzüyordu.

“Hayırdır abi?”

“O kadar söylüyorum, Allah aşkına diyorum, dikkatli kullan.”

“Ne oldu be abi?” Ekrem dayanamadı biraz kızarak sordu.

“Şu kediye görüyor musun?”

Siyah minibüsün şoför koltuğundaki kısa boylu adam, kendi Toyota’sının önündeki duvarı gösteriyordu. Önce bir şey göremedi ama alaca kediye fark etmesi uzun sürmedi.

Arabanın tam burnunun önündeki duvarın üzerinde, alaca bir kedi yatıyordu. Sanki arabayı bekliyor gibiydi. Bir nevi nöbetteydi sanki.

“Kediler lanet hayvanlardır. Ne olur Allah aşkına dikkatli kullan arabayı.” Adamın harareti biraz dinmiş gibiydi. Ama söylediklerinde ciddi olduğunu belli eden bir baş hareketi yaptı.

“Ne olmuş kediye abi?”

“O lanet kedi arabanın plakasını yaladı sonrada geçti başına oturdu.”

Ekrem bu sefer kanının donduğunu hissetti. Araba küçüldü gözünde, midesi bulanmaya başladı. Kalbi çaresizlikten sıkıştıyordu. Adama baktı tekrar, eğer Başar yanında olmasaydı, onun yanına gidecek ve ondan yardım isteyecekti. Bu konuda bildiğin her şeyi anlat be adam diyecek, hatta onunla arkadaş olacaktı.

“Dikkatli olayımda, yarın ne olacak, diğer günler?” Aslında sorulacak, öğrenmesinin şart olduğu o kadar çok şey vardı ki ama nefesi yetmedi.

“Sen bu akşamlık dikkatli olda.” Adamın bu soru karşısında verecek cevabının olmadığı belliydi.

Keşke bu kadar yorgun olmasaydı.

“Aman kardeşim, dikkatli sür.” Adam son sözlerini söyledi ve sanki arabanın içinde kayboldu.

Ekrem, adamın arabanın içine dönmesiyle, korkusunun arttığını hissetti. Şimdi kaza mı yapacaktı? O lanet kedi hala orada ve kendisine bakıyordu. Siyah minibüse baktı, adam alaca karanlığın içinden, ona tedirgin bakışlarla bakıyordu. Biraz daha yardım etmesini istemeliydi. Belki bu durumlarda okunan bir dua olabilirdi. Ama adamın yardım edecek bir şeyi kalmamıştı. Daha ne yapsın, onu uyarmıştı.

Başar’ı kucağına aldığı anda, korkusunun neden bu kadar fazla olduğunu anladı.

Yanında oğlu vardı ve kendi yüzünden ona bir şey olmasından korkuyordu. Ne olacak; mahvolurdu. Karısını arayıp taksiye binip yanlarına gelmesini istemeliydi. Hatta hemen yoldan bir taksiyi çevirip, oğlunu eve bırakmayı düşünecekti ama bütün bu düşünceler buharın kaybolması gibi yok oldu.

Tamam, beyninin derinliklerindeki batıl inanışları kuvvetliydi ama bu kadarda değil artık. Arabayı dikkatli kullanacak, oğlunu bebek koltuğuna sıkıca bağlayacaktı ve süratli gitmeyecekti. Hepsi bu.

Arabasının arka kapısını açtı, gerginliği sezdiğinden midir bilinmez, suskunlaşan oğlunu koltuğuna oturttu ve kemerlerini bağladı. Kapıyı kapattığından emin olunca, kendi yerine oturmaya gitmek için harekete geçtiğinde, kedinin hala orada olduğunu gördü.

Sinirlendi. O anda nasıl davranması gerektiğini düşünmeden, sağ elini havaya kaldırarak, kediyi kovalamaya çalıştı. Bunu o kadar komik yapmıştı ki, bunu fark edince minibüsteki adama tekrar bakma ihtiyacı duydu. Utanarak adamın kendine bakıp bakmadığını görmeye çalıştı, evet bakıyordu ama bakışlarındaki anlam onu daha çok titretti. O bakışlarda acıma vardı. Neden acıyordu ki?

Ekrem dikkatli olması gerektiğini unutarak şoför koltuğuna oturdu ve aracını bu sefer keyif almadan çalıştırdı. Dikiz aynasından oğlunun soru dolu gözlerine baktı.

Bir erkeğin aklı karışınca, dünyası da karışıyordu.

Geri vitese aldı ve yavaşça parktan ayrıldı. Kedi ve siyah minibüs hala oradaydılar.

Acaba yorgun olmasaydı, bu olayı bu kadar abartır mıydı? Hayır, zannetmiyordu. Altı üstü bir kediye ve buda batıl inançtı.

Hamburgerciyle evi arasında en fazla iki, iki buçuk kilometre mesafe vardı ama bu mesafe boyunca yedi tane viraj, iki tane trafik ışığı ve bir köprü geçecekti. Bu yolun hiç bu kadar tehlikeli olabileceğini, daha önce aklına getirmemişti. Daha kötüsü hiçbir zaman bu kadar kısa mesafede, bu kadar çok ölümü düşünmemişi.

Saçmalıyordu. Hızı en fazla elliye çıkmıştı ve bu hızla bu kadar donanımlı bir arabada bir şey olmazdı. Belki cici arabası biraz hasar görürdü ama başka bir şey olamazdı.

Korkacak o kadarda bir şey yoktu aslında. Arabasının zarar görmesini de istemiyordu fakat bu kadar korkuya dayanamayacaktı.

İlk iki virajı dikkatle geçip, kırmızı ışıktaki durdu. Yanına yanaşan kırmızı bir arabanın içindeki sürücü, dönüp kendisine baktı. Paronaya iş başındaydı. Bu adam neden kendisine bakmıştı ki şimdi, durup dururken.

Işık yeşile döndü, kırmızı arabadaki adam inadına bir kez daha baktı ve sanki çabucak uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi hızlandı.

Ekrem, gerçekten gerilmişti. Dikiz aynasından oğluna baktı, zavallı çocuk dışarıyı seyreliyordu. Babasının yaşadığı karmaşadan haberi yoktu.

Yol boyunca birçok araba üstüne sürüyormuş gibi geldi, birkaç kere gereksiz panik yaparak frene sert bastı. Sonunda sağ salim evin önüne gelebildi. Hemen kendini arabanın dışına attı. O puslu ve yapışkan hava, şimdi Karadeniz'in yaylalarındaki havayla aynıydı.

Sanki oğlunun da keyfi yerine gelmişti.

Güvensiz dış dünyadan, huzurlu evine girdiğinde, kalan son enerjisiyle olan biteni karısına anlattı. Zavallı kadında en az kocası kadar tedirgin oldu ama her şey geçmişti. Kötü bir anı olarak, zamanı geldiğinde anlatılmak üzere hafızalara kaldırıldı. Hamburgerler soğumuştur, yine de afiyetle yendi.

Belki bir şeyi unutmak, o şeyin inisiyatifindedir, belki de değildir ama unutulduğu zannedilen her şey, gerektiği zaman kendini hatırlatır. Buda aslında, hiç bir şeyi unutmadığımız anlamına gelir. Yani unutmak diye bir şey yoktur, onu sadece beynimizdeki, boş bir alana gömeriz.

Ekrem Göktepe, ertesi sabah uyandığında, vücudunun daha bir dinç olduğunu, savunma mekanizmasının daha bir sağlam olduğunu görünce, dün akşam yaşadığı olayı düşündü. Aslında o kadar büyütecek bir şeyin olmadığı ortadaydı. Yorgun olduğu için olayları büyütmüştü ve kesinlikle yorgunluk, yaşıyla beraber başını derde sokmaya başlıyordu. Açlık ve yorgunluğa dayanamaması, son zamanlarda çok sık rastladığı bir rahatsızlık olmuştu.

Yorgunken, aç olduğu zamanlardaki gibi sinirli olmaktan daha çok, bitkin ve savunmasız oluyordu. Tıptan hiç anlamazdı ama mantığı şekerini ölçtürmesi gerektiğini söylüyordu.

Yoksa başını derde sokması an meselesiydi.

Dün akşam yaşadıkları, siyah minibüsteki adamın geleneksel korkularının yaydığı kötü elektrikten kaynaklanıyordu. Elektriğe Ekrem'de kapılmıştı.

Yine de işe arabayla gitmedi. Akşam eve gelir gelmez, aracını araba yıkamaya verdi ve başında bekledi. Gün içerisinde kendince olayı çözmüştü ve batıl inançlarının silemediği bir bölümü, arabayı yıkatması gerektiğini söylemişti. Bir nevi abdest aldirtmak gibi bir şeydi bu. Kimseye açıklayamayacağı bu faaliyet, bilinçaltındaki bazı korkularının dizginlenmesine yetecekti. Araba cünüp değildi ki, abdest aldırıyordu. Daha sıfırdı. Olsun, kedi onu cünüp etmiş olabilirdi.

O lanet hayvandır, arabanın plakasını yaladı.

Öğleden sonra kafasında dün akşamki olayı düşündü ve sonunda kendini ikna etti. O

mantıklı bir insandı ve mantık bütün yaşananlara bir çözüm bulurdu. Bulamadığı zaman, bir şeyler uydururdu. Güldü. Mantığının almadığı şeylerde oluyordu.

Araba süratlendiği zaman plakaya, arabanın önüne ve ön cama sinekler yapıştırdı.

Bunu nasıl o gece düşünemediğini bilmiyordu ama o kedinin plakadaki sinekleri yaladığı bir kesindi. Gerçi daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı ama mantığı bu fikri çok çabuk kabullendiği için, olay çözümlenmişti. Şimdi yapılacak şey, olayı unutmaktı. Bıraksın, kedi afiyetle sinekleri hazmetsin.

Ağustos bitmiş, Eylülün ortasında ramazan başlamıştı. Güzel ve rahat geçen bir ramazanın tadını çıkarmak kadar, keyifli başka bir şey daha olamazdı. Ekrem, işten çıkış

saatiyle iftar vakti arasında fazla vakit olmadığı için, acele ediyor, bazen yetişiyor, bazen yolda iftarını açmak zorunda kalıyordu. İpek daha erken evde olduğu için yemeği hazırlıyor ki, bu çoğu zaman önceki akşamdan hazırlanıyordu, beraberce yemeklerini yiyorlardı.

Orucun son günleriydi, Ekrem işten erken çıkmış, karısını alarak, anne ve babasına iftar açmaya gitmişlerdi. Başar’a gündüzleri babaannesi bakıyordu, o yüzden aile tam takım orada olacaktı.

İftar sofrasında, Ekrem’in iki kız kardeşi ve onların kocaları, büyük kız kardeşinin yedi yaşındaki oğlu ve küçük kız kardeşinin karnındaki kızı da vardı. Mükemmel bir yemek yendi. Yaprak sarmanın, katmerin, Laz böreğinin tadı damaklarda kaldı. Yemek bittiğinde kadın takımı sofrayı topladı, erkeklerde televizyon eşliğinde sohbet etti. Kahveler, meyveler derken akşam bitti. Herkes evine çekilmeye başladı.

Ekrem, oğlunu kucakladı, İpek, kaynanasının verdiği sahurlukları aldı, kapıda vedalaştılar ve arabalarına doğru gittiler.

Merdiveni bitirdiklerinde, binanın dış kapısından ilk önce İpek çıktı. Ekrem dış

kapıyı açıp karısının arkasından yürüyecekken, karısı tekrar içeri doğru, geri geri girmeye çalıştı. Çok garip bir manzara oluşmuştu.

“Allah, Allah.” İpek, elindeki poşetlerden birini yere bıraktı ve elini ağzına götürdü.

Sesinde ne gördüğünü açıklayan bir anlam yoktu ama korkusunu açıklıyordu.

Ekrem, kapıdan başını dışarı uzatmadığı müddetçe, neler olduğunu göremeyecekti.

Bulunduğu pozisyon, onu dış dünyayla alakasız kılmıştı. İlk önce kucağındaki oğlunu yavaşça yere bıraktı, daha sonra karısının kolunu tutarak içeri çekti ve sonunda dışarıya çıktı. Binanın dış kapısından adımını atınca, ilk önce gözleriyle arabasını aradı ve bulduğunda başka bir şey aramasına gerek kalmadığını anladı.

Ekrem’in ağzından bir ses, düzenli bir tonda çıktı ama ne söylediği anlaşılmadı. A ve e harflerini uzatıyormuş gibi geliyordu kulaklara.

“Aşkım buda ne demek oluyor?” İpek kocasının yanından dışarıya baktı.

“Bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyor.”

Binanın hemen karşısında bir kasap vardı ve Ekrem arabasını devamlı onun önüne bırakırdı. Kasabın sahibi çok iyi bir adamdı. Çoğu akşamlar arabasına binmeden onun yanına uğrar, ayaküzeri siyaset konuşurdu.

Araba şimdide kasabın önündeydi.

Babasının en üst katta oturduğu binanın önündeki sokakta, birçok insan toplanmıştı ve hemen hepsi arabaya bakıyorlardı. Sadece bakmıyorlar, aralarında konuşuyorlardı.

Arabanın sahipleri gelince sustular. Onlara acıma ve tedirginlikle baktılar.

“Benim gördüğümü sende görüyorsun değilmi? Ekrem.”

“Bismillahirrahmanirrahim.”

Başar’da neler olduğunu anlamak için kafasını kapıdan dışarı çıkartmak istediye de, annesi buna izin vermedi.

“Babama haber versene, insin.” Ekrem gözlerini arabanın yanından çekmeden konuşuyordu. “Sen Başar’ı al ve yukarı çık.” Durdu, kafasını toplamak için bir an bakışlarını manzaradan çekerek düşündü. “Yo, sen içerde kal, ben zile basıp çağırırım.” Ne yapacağını bilemeden zile bastı.

Ekrem tekrar arabaya baktığında görüntünün değişeceğini umdu ama öyle olmadı.

Kasabın önünde park halinde duran sıfır gümüş gri Toyota’sının etrafında bir sürü kedi vardı.

En korkuncu ise o kedilerin birçoğu, arabanın lastiklerini yalıyordu.

Buyur; arabanın lastiklerinde de mi, sinek ölüleri var?

Daha önce bu kasabın etrafında hiç kedi görmemişti ki, bu kadar kedi nerden gelmişti? Neden arabanın lastiklerini yalıyorlardı?

Babası binanın en üstündeki dairesinin mutfak penceresinden, zili çalanın kim olduğunu anlamak için bakmış ama gördüğü manzara karşısında şaşırılmıştı. Nerden bakarsan bak, on, on beş kişi, oğlunun arabasının etrafındaydı. İlk önce arabaya birinin çarpmış

olabileceğini düşündü fakat aracın etrafındaki kedileri görünce, bir kez daha şaşırdı.

Merdivenleri inerken, beklide kasabın şaka olsun diye arabanın altına ciğer attığını düşündü.

Hiçte şaka yapacak biri değildi oysa.

Ekrem, babası gelene kadar yerinden kıpırdamadı. Ama bakışlarını da, kedilerden ayırmıyordu. Çok tuhaf bir şekilde kedilerin hepsi alaca renkteydi ve tekerlekleri yaladıktan sonra, aracın sahibine bakıyorlardı.

“Ne olmuş oğlum?” Esmer yüzlü, kısa düzgün saçlı, bıyıklı ve sağlıklı görünen yüzünde, pek fazla korku yoktu babasının.

“Bilmiyorum baba, kediler arabanın tekerleklerini ve plakalarını yalıyorlar.”

Baba, Doğan Göktepe, oğlunu kenara iterek dışarı çıktı. Yolun karşısına geçerek arabanın yanına geldi. Kediler, arabaya yanaşan altmış yaşlarında lacivert eşofman takımı giyinmiş adamı görünce, birer ikişer dağıldılar ama tamamen gözden kaybolmadılar.

Eğildi arabanın altına baktı. Uzunca bir süre inceledi, bir şey bulamamış olmalı ki, kalkıp arabanın etrafını gezdi. Etraftaki meraklı bakışlara aldırmıyordu, sadece neler olduğunu çözmeye çalışıyordu ve çözememişti. Kasabın sahibi dükkânının önünde arabayı seyrediyordu, babası onu görünce yanına giderek, neler olduğunu sordu. Ekrem bulunduğu yerden, konuşulanları tam duyamıyordu. Kasabın

hareketlerinden, duruma şaşıtığı ortadaydı.

Ekrem olduğu yerde çakılı kaldığını fark edince biraz utanarak, taşlaşan ayaklarını harekete geçirdi. Karısına biraz beklemesini söyledikten sonra, babasının yanına gitti. O

arabaya yanaşınca, kedilerin hepsi uzaklaştı. Kalabalığın arasına dalan kediler, insanları korkutmayı başarmışlardı. Birkaç dakika sonra hepsi görünmez oldu.

Babası, sağ elinin işaret parmağının tam ortasını ısırıp, düşünüyordu. O, dünyadaki en mantıklı insandı. Onun söyleyeceği her şey, oğlu için çözüm demektir.

“Bu ne baba ya?”

“Bilmiyorum oğlum. Ömrümde böyle bir şeyi ne gördüm, ne de duydum. Hayret bir şey! Kuşlarla timsahların savaşını bile duydun ama bunu duymadım.” Parmağını ısırmaya devam etti.

Ekrem, bir ay önce başına gelen olayı anlattı süratle. Babası kaşlarını çatarak dinledi.

Sayıları azalan kalabalıktan birkaç kişi, onları dinliyordu.

“Plakayı yaladı yani.”

“Evet baba, sinek falandır diye aldırış etmedim ama bunun anlamı ne bilmiyorum.”

“Ne oldu Doğan, hayırdır?”

Komşulardan biri seslenmişti. Ekrem kim olduğunu anlamak için döndüğünde, sorular yağmaya başladı.

“Allah, Allah, fare falan mı ezdin oğlum?”

“Bir çöpün üstünden geçmişsin herhalde.”

Ardı ardına sorular ve yorumlar yağıyordu. Baba oğul bütün hepsini dikkatle dinledi ama hiçbirini akla yatkın değildi.

“Sen şimdi İpek’i al ve eve git, ikinizde yorgunsunuz, dinlenin. Yarın arabayı bir ara yıkat, belki bir şey bulaşmıştır. Çocuğu daha fazla bekletme, perişan oldu.” Doğan Göktepe bunları söylüyordu ama kafasının meşgul olduğu, boş bakmasından belliydi.

“Sabaha kadar kediler doluşur etrafına.”

“Bu saatte yıkamacı açık değildir oğlum. Ya da sizin oradaki benzinlikte oto yıkama vardı, orası açıktır. Oraya git.”

“Ama baba, araba temizdi zaten.”

“Olsun, gelirken bir şeyin üstünden geçmişsin belli.”

“Tamam baba, sağ ol.”

Ekrem karısını çağırdı. Sokakta soru dolu bakışlar biraz daha azalmıştı, gerçi hala bir on kişi vardı. Sokağın aşağısında oturan yaşlı kadın, eliyle bir işaret yapınca, Ekrem onu ilk kez fark etti. Belki de yeni gelmişti ve neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Yaşlı kadın eliyle onu çağırınca anladı. Baba oğul yaşlı kadının yanına gittiler.

“Ekrem, oğlum arabayı yeni aldınız değil mi?” kadın kaldırım kenarına oturuyordu.

Beyaz bir başörtüsünün üzerine, renkli bir tülbent bağlamıştı. Solgun yüzü tamamen ortadaydı. Elinde kısa bir tahta parçası vardı ve arabayı göstererek konuştu.

“Evet teyze, yeni.” Ekrem kadının kendi ismini nereden bildiğini merak ettiğini fark edince, başını salladı. Mahalledeki kadınların hepsi, birbirlerinin çocuklarını tanırdı.

“Oğlum kurban kestiniz mi, arabayı alınca?”

Ekrem başını yavaşça babasına çevirdi. Yüzü gerilmiş, kaşları çatılmıştı.

Doğan Göktepe, başını iki yana sallarken, tıpkı oğlu gibi olayı idrak etmişti.

“Hayvanlar böyle şeyleri sezerler oğlum.” Ayağa kalktı. “Bir kurban kesin, kanını tekerlere ve plakaya sürün.” Görevini tamamlamış bir uşak gibi, evine doğru yürümeye başladı. “O kediler kan istiyorlar.”

Ekrem yatağına girdiğinde hala düşünüyordu, bu olayların nasıl bir mantıklı açıklaması var diye. Mantığının açıklayamadığı olaylar vardı elbette ama hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı. Hiç araba için kurban kesmeyi düşünmemişti, daha doğrusu aklına gelmemişti.

Kesmesi gerekiyorsa keserdi. Bu kediler aklını karıştırmıştı. Daha doğrusu korkutmuştu onu.

Babasıyla konuşup karar vermişlerdi. Kurban bayramına iki buçuk ay kalmıştı ve kurban bayramı için gelen hayvanlardan birini, araba için niyetlenerek satın alacak ve keseceklerdi. Kanını da tekerleklere ve plakaya sürteceklerdi. Belki daha fazlasını yapmalıydı ama korkuyordu.

İki kere karısı, kim bilir kaç kerede kendisi kalktı arabaya bakmaya ama hiç birinde arabanın etrafında kedi göremediler.

Ramazan ayı bütün güzelliğiyle geride kalmıştı. İkinci olayın üzerinden neredeyse iki ay geçmiş ama hala kurban kesmemişlerdi. Kurban bayramına on beş gün var veya yoktu.

Tam kararlaştırıldığı gibi, kurban için gelen hayvanlardan birini alacak ve araba için niyetlenip keseceklerdi. Birkaç gün sonra hafta sonuydu ve bu işi halletmek için idealdi.

Son olaydan bu yana kadar, arabalarını yalayan hiçbir kedi görmemişlerdi.

Ekrem son günlerde diline yeni bir şaka takmıştı ve konunun geçtiği her dakika bunu söylüyordu. Eğer kediler bir kez daha görünürse, onları toplayıp arabanın üzerinde keserek kurban edecek, kanlarını arabanın her yerine, özellikle tekerlek ve plakalarına sürecekti. Bu şakayı her yapışında azar işitti ama vazgeçmedi.

Ekrem'in kalbinde oluşan, güvende olmama duygusu gittikçe artıyor, sinsice ayağına bağ oluyordu. Kendisinin de anlam veremediği duygu patlamaları, garip cesaret gösterileri ve anlatılan yarısı yalan anılar. Mantığının yoluna giderek arabasını korkmadan kullanıyor ama bilinçaltında oluşan gizli gerginlik yüzünden, bazen saçmalıyordu. Trafikte, sanki kendi hariç herkes kötü araba kullanır olmuştı. Eğer bu böyle devam ederse, birkaç kendini bilmeze haddini bildirecekti.

Her yere hayvan pazarları kurulmaya başlayınca, Doğan Göktepe oğlunu sıkıştırmaya başladı. Ekrem sonunda babasının baskısına dayanamayıp, üç gün sonraki hafta sonu, kurbanı kesmeye ikna oldu.

Akşam eve geldiğinde çok yorgun olmasına rağmen, oğluyla oyunlar oynadı. Sanki haftalardır, hatta aylardır onu görmüyormuş gibi çocukla saatlerce ilgilendi, şakalaştı ve komik oyunlar oynadı. İpek, bunu fırsat bilip evde temizlik yapmış, yemek yapacak zamanı bile bulmuştu. Babası yorgun olunca oğluyla bu kadar ilgilenmezdi. Ne güzel diye düşündü, çocuğun kahkahaları eşliğinde işlerini halletti.

İpek, bir süredir evin erkeklerinden ses gelmeyince salona gitti. Baba oğul yorgunluktan koltukta kucak kucağa uykuya dalmışlardı. Kalbinin mutluluktan çarptığını hissetmek, keyfini daha bir arttırmıştı. Küçük erkek, sol kolunu babasının boynuna dolamış, minik gözlerini huzur ve güvende kapatmıştı. Babanın da yüzündeki huzurdu, fakat donuk bir huzur, daha bir ihtiyatlı, daha bir tedirgin güven. O da kolunu oğlunun ayaklarına sarmış

uyuyordu.

İkisini de saatlerce böyle yatarken seyredebileceğini biliyordu ama yapmadı. Bebek odasından getirdiği örtüyü üstlerine serdi ve işlerine geri döndü. Bu fırsatı bir daha bulamayabilirdi. Mutfakta birkaç işi daha kalmış, elinden geldiği kadar yetiştirmeye çalışacaktı.

Bir kadın, daha başka ne isteyebilirdi ki? Uyumlu ve başarılı bir koca, dünya tatlısı akıllı bir çocuk ve hayatlarını idame ettirecek kadar bir gelir. Şimdi hepsine sahipti, belki biraz daha fazlasına. Tatsızlıklar olmuştı yaşamında, bazen hala mücadelenin onu zorladığı kısımları vardı ama üstesinden gelmek kolaydı artık.

Emekli oluncaya kadar çalışmayı hedefliyordu, daha sonra, yaşını almış kadınlar gibi evinde oturacak, kocasıyla çocuğunun ve düzenli hayatının tadını çıkaracaktı. Hesaplarını yapmıştı, şimdi önündeki hedef, oğlunun iyi eğitim görmesiydi.

Dışarıda hayat bütün gizemiyle devam ederken, İpek daha fazla geç olmadan oğlunu ve kocasını yerlerine götürdü. Şimdi kocasına sarılma sırası kendisindeydi.

Huzurlu bir uykunun ardında uyanmak kadar insana enerji veren başka bir şey olamazdı herhalde. Kendini dinç ve dışarının vahşi yaşamına hazır hissedersin. Ekrem tamda bu duygularla kalktı yataktan. Vücudu dinlenmiş, uykusunu almıştı. Doğruldu ve gerinmenin tadını çıkardı.

İpek, kocasından önce çıkıyordu evden ama beraber kalkıyorlardı. Bazı sabahlar ya Ekrem'in işe geç gideceğinden ya da kıyamadığından kaldırmıyordu kocasını. Bu sabahta sırf keyiflerini bozmamak için, iki erkeği de uyandırmadan çıkmıştı evden.

Ekrem kalktı, saatine baktığında servisi kaçırıldığını anladı. Bugün işe arabayla gidecekti mecburen, yine de acele etmesi gerekiyordu. Büyük şehir insanların yaşantısı buydu. Evde kahvaltı yapılmıyor, herkes iş yerinde tost, poğaça ile karnını doyuruyordu.

Ekrem'de banyodaki işlerini bitirir bitirmez, oğlunu uyandırdı. Dün akşamdan kalan küçük bir hesapları varmış gibi yataкта bir beş dakika oyalandıktan sonra, Başar'ı da giydirdi. Oğlu otomatığe bağlamıştı her şeyi, her sabah babasında arabanın anahtarını alır, araca kadar taşır ve kapıları kendi açardı.

Bugün yine aynı şeyler oldu. Arkadaki bebek koltuğuna oturunca da müziği açmasını emretti babasına. Öyle yavaş müzik falanda sevmezdi, illaki hareketli olacak, babaannesine kadar elleriyle müziğe eşlik edecekti.

Babaanne, oğlu ve torununu karşıladı, yine oğluna kahvaltı etmesi için ısrar etti ve yine bu ısrarları sökmedi. Ne de olsa şirkete gidince karnını doyuracakmış beyefendi, eğer kahvaltı yaparsa, geç kaldığı için işten atılacakmış. Biraz daha erken kalksana be oğlum. Ama kim anneleri dinliyor ki?

Ekrem, oğlunu güvenli bir şekilde annesine teslim ettikten sonra, sıfır arabasına bindi. Geç kaldığı işine yetişmek için, gaza bastı.

Otuz dört yaşındaydı, ailesi sayesinde şanslı bir çocukluk geçirmişti. Çok paraları olmamıştı hiçbir zaman ama istediği her şeye sahip olduğunu hatırlıyordu. Babası emekli olduğunda, sırf oğlu istiyor diye zamanın iyi arabalarından birini almıştı. Emekli ikramiyesini o kırmızı Tempra'ya bağlamış ve oğlunun altına vermişti. Hiçbir baba bundan daha iyisini yapmazdı. Bu yüzden şanslıydı ve hep oğluna, babasının kendine yaptığı büyüklüğü yapmanın peşindeydi. Belki Başar kendisinden de şanslı olacaktı. Allah izin verirse bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapacaktı.

Saatine baktığında biraz daha süratlenmesi gerektiğini düşündü ama zaten yüz yirminin üzerine çıkmıştı. Ömründe birçok arabaya sahip olmuştu oysa sıfırına ilk kez biniyordu. Bu makineler gerçek anlamda hızı göstermiyordu. Bastıkça araba daha bir yere oturuyor, ön cam sürati yutuyordu. Otobana çıktığı için, hız kontrolünden korkmuyordu. Bu yüzden arabanın gaz pedalına daha fazla yüklendi. İbre yüz kırkı gösterdiğinde, damarlarındaki kanında hızı artmıştı.

Eğer biraz daha gecikirse, işyerinde huzursuz olacaktı. Kimseden azar işitmeyecekti belki ama son zamanlarda ruhunu saran rahatsız olma huyu, onu bütün gün baskı altında tutacaktı. Bunu istemiyordu.

Hız göstergesine bir kez daha baktığında yüz altmışı bulduğunu fark etti. Aklında oğlunun ve karısının görüntüsü belirdi. Ayağını gazdan hafifçe çekti ama yeni bir görüntü belirince tekrar yüklendi.

Yeni görüntü, daha doğrusu yeni düşünce, canını fena halde sıktı. Bugün bir boşluk bulursa, doktora görünmeye karar verdi. Doktorluk bir görüntüydü bu. Aklı neden ona oyunlar oynayıp öfkelerini bu kadar ateşliyordu ki? Neden beyninin içinde böyle tuhaf oyunlar oynanıyordu?

İkinci düşünce yine belirdi. Üç veya dört tane alaca kedi, huzur içinde uyuyan oğlunun ayaklarını yalıyorlardı.

İsyan etti.

Direksiyonun simidini iki eliyle sıktı. Başı hafifçe önüne düşmüş, yola kaşlarının altından bakar olmuştu. Öfke, onun vücudunda kendiliğinden oluşan ve hayatını kontrol eden bir duygu olmaya başlamıştı. Kesinlikle bir yardım almalıydı. Hiç kimse durduk yere böyle şeyler düşünmezdi.

Oğlunun ayaklarını yalayan kedilerden biri, sanki hayalindeki kendisine dönüp baktığında, Ekrem alt dudağını ısırmaya başladı.

Bu Allah'ın afetleri ne istiyorlardı acaba?

Arabasını kurban kesmediği için yalamışlardı, peki oğlunu?

Ekrem durmak için gazdan ayağını çekti. Sürati yüz sekseni bulmuştu. İkinci köprü yoluna giden otobanda seyrettiği için, yolda çok fazla kamyon vardı. Kamyonlar sağdan devam ettiği için, sol şerit işe geç kalanlar için boştu.

Ekrem, daha önce oğlu için kurban kesmediğini düşünmüştü ve bunun doğru olup olmayacağı hakkında bilgi toplamaya çalışmıştı. Ama sonuçta bunu bir şekilde, tıpkı arabası için kurban kesmediği gibi, atlamıştı. İyide kedilere mi düşmüştü, bunu hatırlatmak.

Konu oğlu olunca ve zaten son zamanlarda zayıfladığı savunma mekanizması yüzünden, güvenliği olunca, Ekrem kontrolü kaybetti.

Demek kan istiyorsunuz!

Eğer yavaşlayıp durmazsa, ömrünün en büyük hatasını yapacaktı. Yolun sağına yanaşacak, durup dörtlüleri yakacak, arabadan inip temiz hava alacaktı. Daha sonra cep telefonunu çıkartıp babasını arayacaktı. Babasına, değil hafta sonu, hemen yarın, hatta bu akşam kurban kesmelerini istediğini söyleyecekti, bunun için yalvaracaktı.

Daha fazla dayanamıyordu. Oyuna oğlu da dâhil olmuştu, aklının durması bu yüzdendi. Aklı durduysa, her şeyin durması an meselesiydi.

Oğlunu özlemişti. Hemen durmalıydı. Babasını aradıktan sonra, oğlunun da sesini duymalıydı. Telefonu kapattıktan sonra, bir taksi bulup işe öyle gidecekti. Otobanda taksi bulamazdı ama şirkete yakın olduğu için, oradan isteye bilirdi. Sıfır arabam bozuldu da, bana araba yollar mısınız?

Okmeydanı kavşağındayım.

Sıfır, gümüş gri, Toyota marka araba saatte yüz yetmiş kilometreyle şerit değiştirip en sağa yanaşmaya başladı. Sürücüsünün aklı, arabanın önünde ilerliyordu. Kimse onun aklını toplamak için durmaya çalıştığını düşünemezdi, aksine aklını yitirdiğini düşünürdü.

En sağ şeritte, kurbanlık hayvan taşıyan bir kamyon vardı ve şoförü, üzerine doğru gelen bir aracı, son anda fark etti. Üzerine gelen araba az sonra ya yön değiştirecek, ya da sürdüğü kamyonu çarpacaktı. Her şey birkaç saniyede gerçekleştiği için, karar vermesi ani oldu. O da bir insandı ve verdiği kararın doğruluğunu bu kadar çabuk anlayamazdı.

Direksiyonu kırdı ve hata yaptığını anladı.

Toyota, kurbanlık koyun yüklü kamyonu arka tekerlekten çarptı. Korkunç bir gürültü işitildi.

Ekrem aklındaki görüntüde, kedilerin oğlunun ayağını yalamaktan vazgeçerek, korkuyla kaçıştıklarını gördü. Son gördüğü şey, Başar'ın babasına minnet dolu gülümseyişiydi.

Kamyon, küçük aracın çarptığı tarafa doğru devrildi. Üzerindeki hayvanlar araçtan dökülmeye başladığında, gümüş gri araba takla atarak, adeta kamyonun kasasının içine saplandı ve içerdeki birçok koyunu parçaladı.

Sıfır gümüş gri araç, artık kan rengindeydi.

NEŞ'ET-İ SÂNİYYE

TEKNESİ

1. KİTRE

İşte tekne hazırды.

Sonunda başarmış, onca emeğinin karşılığına bakıyordu. Bu, onu alıp başka dünyalara götürecek olan tekneydi. Çok beklemişti bugünü. Kendine ait bir teknesi vardı artık ve istediği gibi yönetebilecekti onu. Bütün dünyaya sahipti şimdi. Her şeyini içine koyacak, dilediği gibi gezinecekti onunla. Kolay mıydı, koca bir yılı bugünler için beklemek? Hak etmişti bunu. Hakkı olan mutluluğu yaşayacağı zamandı şimdi.

Hem dilediği gibi, hem de özgürce.

Bu yolculuğa Esra'yla birlikte çıkmak istiyordu, oysa teknesi bir kişilikti. Her şeyi onun için hazırlanmıştı ama Esra'nın istediği böyle bir gezi değildi. Bir gün, ona bu yolculuğu beğendirecekti fakat önce kendi gezinmeliydi teknesiyle. Eğer tahmin ettiği mutluluğu yaşarsa, Esra'yı da alırdı. Bir yolunu bulur, onu da bu tekneye bindirirdi. Gerçi şimdiden bu seferin güzel olacağı belliydi ya, yine de her şey zannettiği gibi yolunda gitmeyebilirdi.

Yirmi dokuz yıldır beklediği andı bu. Artık hedeflediği yolculuğa çok yakındı.

Evinden, işinden, dışarıda yaşanan bütün karmaşadan uzak bir yaşam olacaktı. Dertlerin, tasaların olmadığı, hayal ettiği bütün güzelliklerin nefes aldığı bir dünyada. Bu büyüünün tutması için bir tek sorun kalıyordu geriye.

Esra.

Onu bir kenara bırakamıyor ve aklından uzaklaştıramıyordu. Aklından uzaklaştırmayı bir an bile düşünmemişti elbette, fakat bu soruna bir türlü çözüm bulamıyordu.

Her şeyin mükemmel gittiği bir anda başa dönüyor, yaşantısındaki bu çentiği aşamıyordu.

Ömrünün son yarısını onun için yaşamıştı ve yüzlerce ömrü daha olsa, onun için yaşamaya hazırды. Sadece, onun seyahat zevkini kıramıyordu. Bu tekneye binmeyi, hayattaki her şeyden çok istiyordu, ama Esra'sız da gitmek istemiyordu. İyide Esra böyle bir seyir istemiyordu ki.

Daha ziyade, güneşi bol, denizi sıcak ve tabiatın içinde bir yer istiyordu o. Bu gidiş, öyle bir yolculuk değildi ama. Bu, deniz kenarında güneşlenip, Akdeniz'in sularında serinlemek kadar sıradan bir macera olmayacaktı, aksine, hayal gücünün alamayacağı kadar sihirli bir tenezzüh olacaktı.

Her şeyi karısına anlatmak istemiş ama başaramamıştı. Bu durumu nasıl çözümleyeceğini bilmediği için, aklı iyice karışmıştı. İşte bu yüzden bir türlü kendisini toparlayamıyor ve teknesine adapte olamıyordu. Tam başlayacağı zaman, Esra geliyordu aklına. Onsuz bir yolculuğa çıkmayacağı gerçeği geliyordu.

Düşüncelerinin arasında bir boşluk buldu ve teknesini seyretmeye koyuldu. Çok kısa da olsa kendini kaptırmıştı. Bu tekneyle aşacağı mesafelerin, ne kadar zevkli geçeceğini hayal etti.

Esra onu hayallerinin arasından çekip çıkardı. Onsuz asla olmazdı.

Olamazdı.

2. KÖK

BOYASI

Kırmızı kökboyası kavanozuna elindeki at kılı fırçasını sokarak karıştırmaya başladı.

Böylelikle suyun dibine çöken kırmızı tortuyu, kullanabileceği kıvama getiriyordu.

Şu an yaptığı işten çok keyif alıyor, aynı zamanda içindeki küçük bir hayıflanmayla mücadele ediyordu. Ancak bir yıl önce bu güzellikten haberi olmuştu. Bu sanatın dünyanın en muhteşem yolculuğu olduğunu, çok yeni keşfetmişti. Ya mesai arkadaşı Yakup olmasaydı. Ya o sabah, arkadaşı bu sanatı kendisine övmeseydi. Ya aklına girmeseydi. Şimdi bu huzurdan mahrum olacaktı. Yakup’la yaklaşık iki gün boyunca bu sanat üzerine konuşmuşlardı. O

anlatıyor, kendisi dinliyordu. Sonunda mesai arkadaşının gözlerindeki pırıltının büyüüne kapıldı ve merak etti. Her şey hızla gelişti. Önce Yakup’un tavsiyesi üzerine, Üsküdar’da bir kursa yazıldı. Daha sonra hayatının hızla yön değiştirmesine seyirci kaldı.

Fırçayı kavanozda öylesine dalgın çeviriyordu ki, aniden yaptığının yanlış olduğunun farkına vardı. Fırçayı kavanozun içine bırakarak, boyayı karıştırmaktan vazgeçti. Çünkü daha kitreyi hazırlamamıştı. Eğer bu durum aklına gelmeseydi, boşuna zaman kaybediyor olacaktı.

Bu kısır döngüden kurtulup, kitreyi hazırlamaya başladı.

Kafasının karışmasının sebebi Esra’ydı kuşkusuz. Aklı onsuz bir türlü olmuyordu.

Ama diğer taraftan bu işi yapabilmesi için kafasını tamamen sıfırlaması gerekiyordu. Yoksa tıpkı kırmızı kökboyasını karıştırdığı gibi, bu düşünceler kafasında dönüp duracaktı.

Esra’yla son zamanlarda iki yapancı gibiydiler. Karısını kendi dünyasına çekmek için neler vermezdi. Bu seyahate kendisiyle gelmesi için ruhundan bile vazgeçerdi. Evlilikleri boyunca onu mutlu ettiği gibi, bu gezilerde de mutlu edebilirdi. Ama o bu yolculuğu istemiyordu.

Aktardan aldığı kitreyi poşetinden özenle çıkardı ve teknesine dikkatle boşalttı. Üç bardak kadar suyu üzerine ekledi. Hamur yoğurur gibi yoğurmaya başladı. Kitre gittikçe şişiyordu. Aklına aniden tatlı bir tebessüm oturdu.

Yakup, kitreden bahsederken, bu maddenin aynı zamanda ilaç sanayiinde de kullanıldığını söylemişti. Şişman kadınların, zayıflamak için kullandığı diyet haplarının mimarıydı kitre.

Kendini şişman bir kadının midesi gibi düşündü.

Kitrenin diyet hapında kullanılmasının sebebi, suyla teması halinde, kendi büyüklüğünün yüz katına erişebilmesiydi. Hiç kimse bir mide olmak ve o eziyeti çekmek istemezdi.

Şişman bir kadının mide kasları gibi hareketler yaparak, kitreyi yoğurmaya devam etti. Kitre büyüdüğü zaman, kadın kendini tok hissedecekti.

Yarım saat boyunca teknesindeki kitreye su ilave ederek, yoğurmaya devam etti.

Sonunda teknesi tamamen kitreli suyla dolmuştu.

Şişman kadın artık toktu.

Eğildiği yerden doğrularak, kitreyle dolu Ebru Teknesine gururla baktı. Ne de olsa bu, kendi evinde ve kendi odasında, uzun zamandan beri düşlediği andı. Gururla bakıyordu elbette. Dünyadaki hiç kimse bu denli mutlu olamazdı. Aynı zamanda mutsuz. İçinde, derinlerde Esra vardı. Ve onun eksikliği.

Mutluluk anı sadece başlangıçtı. Birazdan oluşuma devam edecekti. Yapacakları şeyler için şimdiden sabırsızlanıyordu.

Kısa bir süre daha teknesini izledikten sonra, ona doğru eğildi ve sanki onun kulağına fısıldıyormuş gibi yaparak, “Birazdan bu kadar temiz kalmayacaksın.” Dedi. Önce gereksiz yere karıştırdığı kırmızı boya dolu kavanozu alarak, içindeki at kılı fırçasıyla boyayı kıvama getirmek için karıştırmaya koyuldu.

Bir lale yapmayı düşünüyordu. Güzel bir lale. Sultanlara layık. En az Esra kadar sade ve gizemli olmalı. En az Esra kadar pırıltılı. Onu mutlu görmek kendi mutluluğuydu. Bu laleyi onun için yapıyordu. Çok şey mi yüklemiş oluyordu bu laleye? Lale bunu kaldırabilecek miydi? Peki, aşkını laleye nasıl yansıtabilecekti? Duygularını nasıl yansıtabilecekti? En kötüsü böyle bir laleyi nasıl yapabilecekti? Cevabı bilmiyordu ama Ebru Teknesine sonsuz güveniyordu.

Belki Esra laleyi görünce büyüüne kapılır, laleyi anladığı zaman her şey daha kolay olurdu. Belki kendisini dinler ve anlayışla karşılardı. Ya da tekneye birlikte binmeyi kabul ederdi. Teknesinde bir kişilik yer vardı ama olsun, yeter ki o kabul etsin, bu sorunun üstesinden rahatça gelebileceğine emindi.

Belki de laleye rağmen gelmeyecekti kendisiyle.

Bunu anlamanın tek yolu laleyi çizmek ve ona götürmektir. Laleye bütün düşüncelerini ve duygularını akıtacaktı. Hatta bütün dünyasını. En iyisi için her şeyi yapmaya hazırdı. Ve elinden geleni kesinlikle yapacaktı. Şimdi laleye yoğunlaşmalıydı. Yoğunlaşmak çok önemliydi. Yoksa asla bir şey başaramazdı.

Zaten kırmızı kökboyası da kıvamına gelmişti.

Kıvama gelen boyanın içerisine biraz öküz ödü damlatması gerekiyordu. Öküz ödünün kokusu hayalinde canlanınca, başını iki yana sallamak zorunda kaldı. İnanılmaz kötü kokuyordu. Başını geri çekerek bir damlasını kavanoza damlatmayı başardı. Bu yolculukta en sevmediği şey, öküz ödüydü. Alışamadığı tek şey bu kalmıştı.

Kavanozdaki boyayı, öküz ödünü damlattıktan sonra biraz daha karıştırdı. İrice bir iğneyle içinden bir damla aldı. Ebru teknesinde gözüne kestirdiği bir yere iğnenin ucundaki boyayı damlattı. Merakla, damlayan boyanın kitre üzerindeki yayılışını seyretti. Küçükken göle taş attığında, taşın oluşturduğu

dalgaların yayılışını seyrederken aldığı keyfi alıyordu.

Boyanın yayılışı bir süre sonra durdu. İsteddiği büyüklükte bir daireye sahip olmuştu artık. Kendince gerçekten iyi bir başlangıç yaptığına inanmıştı.

Yolculuğu mükemmel başlamıştı.

Daha küçük olan iğnesini aldı ve dikkatlice, hazırladığı kırmızı dairesine yaklaştı.

Nefesini tuttu. Sanki soluğu her şeyi bozacakmış gibi davrandı. Dairenin sol üstünden, içten dışa doğru kontrollü bir çentik attı. Nefesini bıraktı. Heyecandan titreyen elleriyle, hiç vakti gelmeyen yeşil boyayı karıştırmaya başladı.

Şimdi derin derin nefesler alıyordu. Daha seferin başındaydı ve dairesine ancak bir çentik atabilmişti. Neden bu kadar heyecanlandığını ve acele ettiğini anlayabiliyordu. Bu dünya şimdiden aklını başından almaya başlamıştı. Yeşil boyayı karıştırırken aklının da tatlı tatlı karışmasına müsaade ediyordu. Beynine mutlulukla birlikte Esra'nın hayali hücum etti.

Bu laleyi onun için mi yapıyordu? Yoksa kendisi için mi? Bu ikilem dev gibi bir soru işareti oluşturmuştu kafasında. Belki kalkıp bu sorunun cevabını bulduktan sonra devam etmeliydi.

Ama bunu da yapamıyordu. İçinde çok güçlü bir his bu yolculuğu yarıda kesmemesini emrediyordu. Galiba o emre itaat edecek, hayatındaki ilk ve en güzel yolculuğa devam edecekti.

Belki de aklını kaçıırıyordu.

Kafasındaki karmaşadan boğulur gibi oldu ve bir anlık bunlardan kurtulmak için teknesinin başından kalkıp, müzik açmaya gitti. Radyo da uygun müziği buluncaya kadar, birçok kuru gürültüyü atlattı. Sonunda güzel müziklerin gülümsediği bir kanal yakaladı.

Aklının hiçbir köşesini aydınlatamıyordu. Esra'nın gölgesi kaplıyordu kafasında ki her yeri. Bir an karısının yanına giderek, onunla konuşmak istedi. O zaman teslim mi olmuş

olurdu? Onunla son zamanlarda birçok kez konuşmayı denemişti. Tam konuya başlayacağı zaman karısı, sanki ne söyleyeceğini anlıyormuş gibi konuyu hemen değiştiriyor ve onu kandırmasına izin vermiyordu. Fakat sonunda bunu başaracaktı.

Yine boğulmaya başladı.

Esra'ya laleyi götürdüğünde, onun düşüncelerinin değişip değişmediğini anlayacaktı ne de olsa.

Ebru teknesinin başına tekrar oturduğunda, yeşil boyayla dolu kavanozuna bir süre donukça baktı. Kavanozu algılamaya çalışıyor gibiydi. Gözünü teknesine çevirdiğinde, kitrenin üzerindeki kırmızı daire ile henüz işinin bitmediğini fark etti. İnce iğnesini eline alarak yeniden başladı. Kırmızı dairesinin sol üst köşesinden, tıpkı bir önce yaptığına benzer bir çentik daha attı. İki çentiğin arasından, bu sefer dıştan içe doğru, dikkatli bir şekilde dairenin ortasına doğru bir çentik daha.

Kafasını geri çektiğinde, hala yapmak istediğine ne kadar uzak olduğunu anladı.

Lalenin kendisi ortadaydı ve oldukça da iyi olmuştu ama ne sapı ne de yaprakları vardı.

Sıralamayı yanlış yaptığını fark etti. Kırmızı lalesini şekillendirmeden önce kitreye yeşil boyayı da damlatmalıydı.

Nedense yaptığı yanlıştan dolayı kendine kızmıyordu. Başlamadan önce de bazı yanlışlar yapmıştı. Hayatında da, tıpkı yaptığı lalenin sapının ve yapraklarının eksik olması gibi, bir şeyler yerinde değildi. Yolculuğa başlamadan kafasını tamamen boşaltmalıydı.

Düşüncelerinde Esra varken Ebru teknesiyle tamamen ilgilenemezdi. Ya onunla olacaktı, ya hiç olmayacaktı.

Zaten bu sanat tamamen arınmak demekti.

Düşüncelerinden kurtulmak için dikkatini tekrar, seyrini yarıda bıraktığı Ebru teknesine verdi. Artık laleyi yapmaktan vazgeçmek zorundaydı. Çıktığı ilk gezi yarıda kalmıştı. İlk sefer için fazla mükemmellik beklemek aptallık olurdu. Zaten kitresi hazırды ve bu kitreye binlerce tura çıkabilirdi.

Önce gidip kafasındaki Esra meselesini halletmesi gerekiyordu.

3. ATKILI

FIRÇASI

Ebru teknesinin başına tekrar geçtiğinde, Esra’yla konuşmuştu.

Şimdi ona bir lale yapacak ve götürecekti. Hem de dünyanın en güzel lalesini. Belki o zaman onu kandırabilir ve çıkacağı yolculuklara katılmasına ikna edebilirdi.

Kitrenin üzerini temizledi ve yeşil boyayı karıştırmaya başladı.

Esra, ansızın ikisinin de istemediği kötü bir sefere çıkmıştı. Üç ay önce. Buna isteyerek çıkmamıştı, elinde olmadan ve hak etmeden gitmişti. Şimdi onu bu kötü gidişten kurtaracaktı. En azından bunun için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Esra’yı istemediği o karanlıktan çekecek ve kendi hazırladığı aydınlığa götürecekti. Tabi ilk önce bu ışığın ne kadar güzel olduğunu, ona ikna etmeliydi. Geriye Esra’nın kendisiyle gelmeyi kabul etmesi kalıyordu. Kabul edecek gibiydi. Şimdi bu laleyi yapmasının neden bu kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyordu. Eğer bunu başarabilirse, her şey çok güzel olacaktı.

Kitrenin üzerinde, atkılı fırçasıyla şekillenmiş mükemmel bir lale duruyordu.

Bu tur, Esra’sız olduğu için biraz kuru ve yavan geçmişti ama onunla çıkacakları yolculuğun ne kadar güzel geçeceğini anlamıştı. Esra, tekne de değildi fakat kafasında olduğu için, tamamen yalnız da sayılmazdı.

Ebru teknesindeki laleyi kâğıda düzgünce geçirdi. Şimdi resmi, yani ilk güzel kanıtını Esra’ya götürmekteydi sıra. Ona resmi gösterecek ve birlikte çıkacakları yolculuğun güzelliklerinden bahsedecekti bir kez daha. Onu ikna etmeliydi. Sonsuza kadar ona bu güzelliklerden, bıkmadan usanmadan bahsetmeye hazırdı. Bundan asla vazgeçmeyecekti.

Bu lale bir başlangıç diyecekti.

Eğer, o da kendisiyle birlikte bu tekneye binerse, çok daha güzellerini hazırlayacağını anlatacaktı. Tabi onu ne kadar özlediğini de söyleyecekti. Asla bu seyahatlerin onsuz olmayacağını ve şu ana kadar sadece onun için çabaladığını da anlatacaktı. Sırf daha güzel yerler keşfetmek için dünyayı dolaşmaya hazır olduğunu da söyleyecekti. Sadece senin ve benim için diyecekti.

En güzel keşif için.

Resmi aldı ve Esra’ya götürdü.

4. ÖKÜZ

ÖDÜ

Esra’ya götürmek üzere, onlarca resmi yaptı.

Serpmeler, laleler, taramalar. Ama Esra hiçbirine katılamadı. Çünkü bu yolculuklara çıkılan ebru teknesi bir kişilikti. Yani teknenin kaptanının haricinde, bir ikinciye yer yoktu.

Teknesinin bir kişilik olması canını sıkmaya yetiyordu.

Esra'sız hiçbir cevelan, anlam kazanmıyordu.

Sonunda yaptığı resimleri Esra'ya beğendirmişti. Yolculuğa katılmaya ikna etmişti.

Amacının ilk kısmını zorda olsa başarmıştı. Artık o da bu keşfin güzel olacağına inanıyordu.

Bundan sonra, her seferinde haklı olduğunu ispat etmek için sabırsızlanıyordu. Onu alacak ve dünyanın en güzel yerlerine götürecekti. Esra kendisine bir kez daha güvenmişti, bu güvenini haklı çıkaracak ve onu tekrar dünyanın en mutlu insanı yapacaktı.

Sadece bir tek sorun kalıyordu geriye, teknesinin bir kişilik olması. Aklına gelen fikri tiksintiyle def etti. Belki Esra'yı yalnız başına bindirmeliydi, kendisi çözüm yolu bulana kadar onun gidişini seyretmeliydi. İlk sefere yalnız göndermeliydi. Sonra bu düşüncesine şiddetle karşı çıktı. Ebru teknesini sadece kendisi yönetebilirdi. Ve düşündüğü şey, tek kişilik bir yolculuk değildi.

Düşündü. Düşündü. Düşündü.

Ve sonunda çareyi buldu.

İkisi de birlikte, en güzel yolculuğa çıkacaklardı.

5. EN GÜZEL

YOLCULUK

Dört yıldır bindiği arabasını elden çıkardı.

Malzeme almalıydı ve alacağı malzemenin miktarı çoktu. Pahalıya geleceği için arabasını satmakta hiçbir tereddüt yaşamadı. Hatta ucuza sattığı için bile hayıflanmıyordu.

Onun artık arabaya ihtiyacı yoktu ki. İki kişilik bir ebru teknesine ihtiyacı vardı, hepsi bu. Bu yüzden paraya, para içinde arabasını satmaya ihtiyacı vardı.

Malzemeleri tamamladıktan sonra Esra'nın yanına gidecek ve onunla birlikte en güzel yolculuğa çıkmak için hazırlanacaklardı. Bu yolculuğun ismine “NEŞ'ET-İ

SÂNİYYE.” koymuştu. Başka hiçbir şey, bunu açıklayacak kelimeleri bir araya getiremezdi.

En güzel yolculuğun adına ne koyabilirdiniz ki?

Malzemeleri tamamlaması için artık parası vardı. Öğleye kadar bütün her şeyi hazır edecek, malzeme alımını bitirmiş olacaktı. Sonra yemek yiyecek ve Esra'ya gidecekti.

Sonrada birlikte Neş'et-i Saniyye'ye bineceklerdi. Hiç bu kadar heyecanlandığını ve istekli olduğunu hatırlamıyordu.

Kendine basit bir şeyler hazırladı yemek için. Bir yandan düşünüyordu.

Esra, ona götürdüğu resimleri beğenmişti ve bu birlikteliğin gerçekten güzel geçeceğine inanmıştı. Peki, onu nasıl bir yolculuğa çıkaracaktı. Bir lalemi? Yoksa rasgele bir serpmemi bunun için uygundu? Hayır, daha güzel bir şeyler düşünmeliydi.

Önce Esra'nın nasıl bir tatil istediğini hatırlamalıydı. Evet anımsıyordu. Her şeyden önce bu tatilde bir deniz olmalıydı. Çünkü Esra denizsiz bir gezi istemiyordu. Deniz kolaydı.

Bunu taramayla sağlayabilirdi. Aynı zamanda bu çerçeve boyunca, doğa kusursuz olmalıydı.

Bu da kolaydı. Güneş insanın içini ısıtmalıydı. Ve daha bir sürü ayrıntı.

Bunların hepsini yapacak boyası ve malzemesi vardı. Her şeyden önemlisi mükemmelliği sağlamak için alabildiğine zamanı vardı. Her halde en bol şeyi zamandı. Zaten Esra'yla birlikteliklerinde zamanın hiçbir anlamı olmayacaktı. Zaman ve diğer bütün gereksiz şeyler teknesinin dışında yüzecekti.

Esra'yla yolculuk hem uzun olacaktı hem de mükemmel. Bu yüzden bütün her şeyi içine sığdırabileceği bir tekneye ihtiyacı vardı. Ve o tekne gözünde canlanıyordu.

Neş'et-i Sâniyye teknesi.

Esra çok sevecekti ebru teknesini. Artık her şeyi o tekne olacaktı. Yaşadığı başka hiçbir cevelan onu rahatsız etmeyecekti.

Sonsuza kadar bu tekneyle dolaşabileceklerdi.

Beraber.

Yemeğini bitirmek üzereydi.

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Sevinçten mi, yoksa başka bir şeyden mi? Bunu sadece kendisi bilebilirdi. Sadece ağlamak onu şu an çok rahatlatıyordu ve o da yaşların akmasına izin veriyordu. İçinde bir yerlerde sıcak bir duygu, bütün dünyasını doldurmuştu.

Ayağa kalktı, bulaşıkları öylece bırakarak malzemelerini almaya salona gitti. Sonra evinden çıkarak bir taksiye bindi ve Esra'nın beklediği adresi taksi şoförüne söyleyerek düşünmeye devam etti.

Esra onu bekliyordu. Hem de dört gözle. Çünkü o da bu büyüünün güzel olacağına inanmıştı. İnanmasa asla gelmek ister miydi? Madem gelmeye ikna olmuştu, ona vaat ettiği güzelliği gerçekleştirmeliydi. Tam onun istediği bir yere gitmeliydiler. Hatta istediğinden fazlasını vermeliydi ona ki, her zaman güvenmeliydi kendisine. Onun başını döndürmeliydi.

Öyle de olacaktı zaten.

Şimdi iki kişilik ebru teknesini, yani Neş'et-i Sâniyye teknesini hazırlamalıydı.

Eğer Esra, kendisiyle gelmeyi istemeseydi, asla vazgeçmeyecekti. Ne yapıp edip onu bu birlikteliğe ikna etmenin bir yolunu bulacak ve mutluluğu ona tekrar yaşatacaktı.

Artık hiçbir şey umurlarında olmayacak, daha önce yaptıkları hataları unutacaklardı.

Çünkü Ebru Teknesi, onları o kadar güzel yerlere götürecekti ki, mutluluktan başka düşünecek pek bir şey bulamayacaklardı.

Bir de, birbirlerini ne kadar sevdiklerini.

Esra isteyecek, kendisi o yöne dümen kıracaktı. Esra isteyecek, o limanda demirleyeceklerdi. Esra hissetmek isteyecek, o yaşatacaktı.

En Güzel Yolculuğa çıkacakları ebru teknesi o kadar büyük olmalıydı ki, içine her şeyi almalıydı. Bütün duyguları, istekleri, yaşantıları, renkleri. Bütün arzuları şekillendirmeli ve yaşatmalıydı. Geriye hissetmek kalmalıydı. Bunlar sadece Esra'yla kendisinin hissedebileceği şeyler olacaktı.

Bu tenezzüh de yaşanmayacak şeylerde vardı. Sıkıntı, tasa, acı, mutsuzluk, korku ve buna benzer hiçbir kötülük yaşanamazdı. Ebru teknesi mutluluk, özgürlük ve aşk teknesiydi.

Ebru teknesi, En Güzel Keşfin teknesiydi.

Taksi, Esra'yla buluşacağı yere geldiğinde, içinde oluşun coşkunun tarifini yapamadı.

Taksi şoförü, hak ettiği parayı alırken, buraya neden geldiğini sordu. Sevdği kadınla, Esra'sıyla buluşacağı cevabını alan şoför, çok şaşırmıştı. Arabasından dünyanın en mutlu insanı gibi inen adamın ardından baktı. İçinden sevgiliyle buluşmak için, ilginç bir yer diye düşündü.

On dakika sonra, yeni bir müşteriyi arabasına alacak, Esra'yı da, elinde çiçekler ve çantaların olduğu adamı da unutacaktı.

Esra'ya, şekilli mermerlerin, taş yığınlarının ve köknar ağaçlarının arasından ulaşabiliyordu. Yol ise daracık bir patikadan ibaretti. Biraz da yokuştı.

Buranın çok soğuk bir havası vardı. Belki de burada yaşayanlardan dolayındı bu.

Sakin bir hayat, donuk bir hayat, insanı üşütüyordu. Ne olursa olsun Esra'yı bu soğuktan kurtaracaktı. Onun hayatına renkler katacak ve en güzel aydınlığa çıkaracaktı.

Esra'yı buradan götürecekti. Ama yerini değiştirmeyecekti. Çünkü ona böyle bir zahmet vermenin anlamı yoktu. Zaten ebru teknesinin asıl limanı burası olacaktı. Bütün yeni çıkılan seferler burada başlayacak ve alabildiğine muhteşem dünyalara yelken açacaklardı.

Hafif bir meyil tırmandı. Ayaklarının altında çakıl taşları gıcırdıyordu, oysa hiçbir şey beynindeki düşünceleri dağıtamıyordu. Az sonra Esra'ya kavuşacaktı. Sadece birkaç nefes alım mesafesi kalmıştı. Malzemeleri taşıdığı kolu yorulmuştu. Çiçekleri diğer eline verdi ve malzemeleri de sağ eline aktarmış oldu. Böylece, düşünmekten dolayı unuttuğu yorulan kolunu kopmaktan kurtarmış oldu.

Esra'yı karanlıktan kurtaracaktı. O zaman Esra kendisine bir kez daha âşık olur muydu? Olurdu elbette. Bu dünyada hiç kimse onu kendisi kadar mutlu edemezdi. Onu mutlu etmenin yolunu sadece kendisi biliyordu. Asla başkası şu anda onu mutlu etmeyi başaramazdı. İkisinin arasındaki bambaşka bir birliktelikti. Aşk kelimesi ilişkilerine uymuyordu. Çünkü aşk, sevginin beceriksizce abartılmasıydı. Onların hayatında abartı yoktu.

İşte gelmişti Esra'nın yanına.

Ona getirdiği resimler, koyuldukları yerdeydiler. İlk yaptığı lale, mermerin “İnci”

yazan köşesine tutturulmuştu. Diğer yolculukların resimleri ise, mermerin her yerini kapatmışlardı. İçlerinden sadece bir tanesi yerinden kurtulmuş ve ebru teknesi olarak kullanılacak çukurun içine düşmüştü.

Büyük bir itinayla eğildi ve resmi çukurdan alarak ait olduğu yere tutturdu.

Mermerin üzerindeki yazılar görünmüyordu ama resimlerin altındaki yazıları hatırlayınca, kanı dondu.

ESRA İNCİ

1973 2001

Ağlamak yapacağı en son şey olmalıydı. Eğer böyle bir ahmaklık yaparsa Esra'yı ürkütebilir ve kötü düşüncelere kapılmasına yol açabilirdi. Oysa birazdan kurtulacaktı.

Aklını toplamak için çıkacakları yolculuğu düşündü ve rahatladı. Şu an onun en mutlu anıydı. Bu anı hiçbir şey bozamayacaktı.

İçinden “Hazır mısın Esra?” diye seslendi. Bütün duyguları harekete geçmişti.

Heyecan yıldız yıldız parılıyordu. Kalbi hızlanmıştı. Her şey gerçekten inanılmaz olacaktı.

Malzemeleri bir kenara bıraktı. Çiçekleri, resimlerin hemen altına koydu ve içinden sevgi sözcükleri mırıldandı. Gözü çiçeklere ilişmişti. Birazdan dolaşacakları muhteşem diyarları düşününce çiçeklerin ne kadar da basit kaldığını fark etti. Ama yine de sevgilisini asla çiçeksiz bırakmazdı.

Karısını ölmüş olarak kabul etmiyordu. O sadece zamansız gitmişti ve birazdan onu bu kötü seferinden kurtaracaktı.

Bir tek karısı vardı hayatında. Başka kimsesi kalmamış, herkes ondan uzaklaşmıştı.

Bütün dostları, karısı öldükten sonra aklını kaçırdığını düşünür olmuşlardı. Ama yanılıyorlardı. Aklını yitirmemişti, eğer öyle olsaydı, Esra'yla tekrar bir araya gelmenin yolunu bulabilir miydi? Aklını yitirmiş bir adam bunları düşünebilir miydi? Gerçi başkalarının ne söylediği umurunda bile değildi. Sadece karısının ona inanması yeterliydi.

Şükürler olsun o diğerleri gibi aklını kaçırdığını düşünmüyordu.

Bu yüzden ona âşıktı.

Onun dar dünyasına ışık tutmaya hazırdı.

İki gece önce buraya gelerek, ince tahtalarla mezarın üzerini kaplamış, kenarlara da bir karış yükseklikte tahtalar çakarak, mezarın büyüklüğünde bir tekne hazırlamıştı.

Tahtaların arasından sıvı akmasın diye silikonla sıvamış, en son teknenin içini tamamen ziftle boyamıştı. Zift kurumuş, tekne tam istediği gibi olmuştu.

Artık başlayabilirdi.

Koyu mavi plastik kovayı, mezarlığın girişindeki çeşmeden, yarıya kadar suyla doldurdu. İçine kitreyi özenle boşaltarak, yoğurmaya başladı. Malzemeler oldukça para tutmuştu. Özellikle kitre. İki kişilik ebru teknesi için oldukça fazla kitre lazımdı ve kitrede hiç ucuz bir şey değildi. Bir daha bu malzemeleri alacak parası olmadığı için, oldukça dikkat etmeliydi.

Kovanın içindeki kitre büyüdü ve kıvama geldi. Hemen zaman kaybetmeden kovanın içindekini mezarın üzerindeki tekneye boşalttı. Ardından tekrar su doldurmak için koşarak çeşmeye gitti.

Tam dört saat kitre yoğurdu.

Kitre malzemesi bittiğinde, mezarın üzeri bir karış yüksekliğinde kitreyle dolmuştu.

Yeterliydi.

Dünyanın en büyük Ebru Teknesi hazırды.

Neş'et-i Sâniyye teknesi.

Esra'yla onun teknesi.

Zaman artık kaybolmuştu.

Dünya buzluktan çıkan bir kalıptı ve içindekiler donmuştu. Bu kalıbın sadece kalbi sıcaktı. O kalp, Esra İnci'nin mezarının başındaki adamdı.

Kavanozdaki kökboyalarından, aldığı büyük fırçalarla, mezarın içindeki kitrenin üzerine boyalar damlatmaya başladı. Buda artık yolculuğun başladığını gösteriyordu. Ebru teknesinde ikisi de vardı.

Esra artık konuşuyordu. Mutluydu. Sabırsızlıkla bekliyordu.

Boyalarla işi bitmişti. Kitrenin üzeri yeşil, kırmızı, mavi ve sarının tonlarıyla doluydu. Deniz, güneş, orman ve daha birçok yolculuk vardı.

Bir saate kadar hava kararacaktı. Bu yüzden acele etmeliydi.

Tenezzüh başlamıştı. Artık Ebru Teknesi boş değildi. Aslında hayatlarındaki hiçbir şey boş değildi. Bu yolculuklar bütün boşlukları dolduracak ve işe yaramayan her şeyi sindirecekti. İkisi de tekneydi. Ama bir şey eksikti.

Karısının sadece sesini duyabiliyordu.

Malzeme çantasının içinden birlik insilün iğnesini çıkardı.

Esra'nın sesi neşeyle doldu.

İğneyi sol bileğinin dört parmak gerisindeki damarlardan birine soktu ve şırıngayı şarap rengindeki kanıyla doldurdu. Hiç zorluk çekmemişti. Oysa daha önce hiç kanını akıtmamıştı.

Şırıngadaki kanı ebru teknesinin üzerindeki muhteşem dünyaya fışkırttı. İğnenin ucundan çıkan sıvı, sağdan sola doğru bir şerit çizdi. Kandamlaları bu hayata, can veren birer yaşam gibi yerleştiler.

Karısının yüzünü yavaş yavaş seçmeye başlamıştı.

Ebru Teknesinin üzeri, sanki bir güneş huzmesinin etkisine girmiş gibi, daha bir aydınlandı. Esra'nın yüzü de daha bir belirginleşti. Ve içindeki duygular daha bir coştı. Hayat hızlı hızlı soluyordu.

Artık inanılmaz mutluydular. Esra yanındaydı. Onu görebiliyor, dokunabiliyordu.

Sonsuza kadar böyle yaşamak için yalvardı.

Yolculuk bitinceye kadar her şey çok güzeldi ama sonlara doğru Esra silinmeye başlamıştı. İlk önce telaşlandı. Her şeyin berbat olduğunu düşündü. Sonunda çözümü buldu.

Yeni bir seyre çıkarak Esra'dan ayrılmamış olacaktı. Bu sefer daha uzun bir seyahat olmalıydı.

Yeniden yelken açması iki saati buldu. Yine şırıngayla damarlarından kan çekti. Bu sefer şırıngayı üç sefer doldurmuştu. Böylece sefer daha uzun sürecekti.

Üçüncü yolculuk ertesi sabah başladı. Bunun için neredeyse yarım kilo kan kullanmıştı.

Dördüncü yolculuk en güzeliydi. Çünkü geri dönüşü yoktu. Esra ve o, artık hiç ayrılmayacaklardı. Şırıngayla uğraşmadı. Bileklerini keserek tüm kanını Ebru Teknesinin içine boşalttı.

NEŞ'ET-İ SÂNİYYE Teknesi, En Güzel Yolculuğundaydı.

SON

NEŞ'ET-İ SÂNİYYE: İkinci defa vücuda gelme. (Osmanlıca) **Not:** Bana bu hikâyede, sanatını anlatan Kenan İnci arkadaşşıma teşekkür ediyorum.

01.02.2001